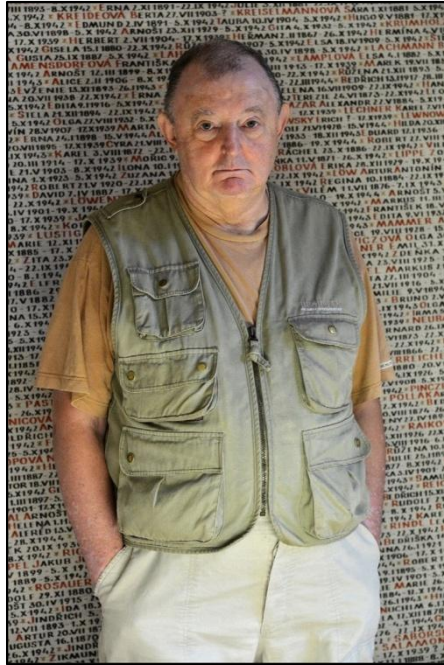

Příběhy našich sousedů

JAN JELÍNEK

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Hanka Straková a Tomáš Kolbaba (studenti 3.B)

Pedagogické vedení: Mgr. Blanka Pešánová

**Obchodní akademie, Vyšší odborná škola ekonomická a
Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Mladá
Boleslav, příspěvková organizace**

Jan Jelínek, režisér, spisovatel a halachický Žid, tedy zrozen z Židovské matky, se narodil roku 1940 v Praze, i když Jelínkovi tehdy žili v Liberci. Až do konce války se musel se svou maminkou a bratrem Pavlem ukrývat na venkově.

„Maminka dostala předvolání do Terezína. Už měla zabaleno, všechno už měla připravené - ten pověstný kufr, ve kterém měla ty povolené kilogramy. No ale táta přijel autem a řekl, že ne, že on ji nedá. I mě i staršího brácha a maminku naložil a odvezl nás do toho svého rodiště, do toho Hořepníku, kde nás všechny tři ukryl.“

Obrázek 1: Paní Jelínková se svým synem, Janem Jelínkem (Hořepník, léto 1945).

Paní Jelínková nesměla vůbec vycházet ze svého pokoje. Největší nebezpečí jí hrozilo v době, kdy byl v domě ubytován německý důstojník se svým sluhou. Kdyby úkryt paní Jelínkové objevil, celá rodina by skončila na popravišti.

„To bylo divný. Tak jsem po tom pátral. No bylo to tak, že táta díky svým obrovským kontaktům, on byl velice společenský, našel cestu, že o nás Němci věděli, maminka byla “neschopna transportu“ což tedy v převážné většině v 99% Němce nezajímalo.“

Oni odesílali do koncentráků kohokoliv, ať byl jakkoliv těžce nemocný, tudíž umřel cestou. Ale maminka se tomuhle vyhnula. A táta to platil nějakému Němci, který údajně byl jako vysoký důstojník snad SS na Hradě. Táta ty peníze dával jinému strýci, ten to nosil do Nerudovy ulice, kde to předával jednomu slavnému fotbalistovi a ten s tím chodil na Hrad. Až po toho fotbalistu jsem to našel, ale dál už ne.“

Na konci války se museli Jelínkovi skrývat v lese za vesnicí. Když byl Hořepník osvobozen rudou armádou, paní Jelínková mohla konečně z šatů odpárat Židovskou hvězdu. Rodina se pak vrátila do Liberce, kde na vrozenou srdeční vadu zemřel Janův otec.

Po letech se Jan se svými sourozenci vypravil do Estonska, na hromadné popraviště Kalevi-Liiva, kde za války zahynula část jejich rodiny.

„Pro mě zvláštní příhoda kromě toho, že jsem položil ty kamínky na tu zem, tak jsem předtím šel za panem rabínem, se kterým jsem ve velice přátelských vztazích léta letoucí a říkal jsem: rebe, já se tam chci pomodlit, (my máme kadiš, což je modlitba za mrtvé) ale já neumím hebrejsky, já bych se styděl to tam slabikovat, tak co mám udělat? Pan rabín řekl krásnou větu, která se mi líbí, říkal: Pane Jelínku, říkejte to po svém, on si to přeloží.“

Obrázek 2: Maturitní fotografie Jana Jelínka.

Obrázek 3: Jan Jelínek při jednom z natáčení.

Obrázek 4: Nahrávání rozhovoru pro rozhlasovou reportáž. Jan Jelínek (vpravo), Tomáš Kolbaba (vlevo).

Obrázek 5: Jan Jelínek (vpravo) s Hankou Strakovou (Patřin 2018).

Obrázek 6: (zleva) Tomáš Kolbaba, Dagmar Jelínková, Jan Jelínek, Hanka Straková (Patřin 2018).